BIBLIOTECA CENTRALĂ a „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 56-lea
Pagini 14

EXEMPLARUL | In România 3 lei | In străinătate 6 lei

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120. 288/932

Nr. 7 Luni 9 Ianuarie 1939
Pagini 14 P IIII

ABONAMENTE
IN ȚARA
Lei 200 pe 3 luni
Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80
In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE
IN ȚARĂ
pe un an în
UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei
ILUSTR. ROMÂNĂ și UNIV.-SPORT câte 500 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

DIRECTOR
ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

CONCURSUL

Pentru ocuparea de posturi acante — sau proaspăt create — la unele ministere, egii publice, case autonome, instituții de utilitate publică, etc., s'a adoptat măsura xcelentă a recrutării personalului pe cale de concurs și xamen medical. Cum printre primele condițiuni de încriere la aceste concursuri ste și aceea a posedării certificatelor de studii în raport u natura, specialitatea sau mportanța postului scos la oncurs, sistemul întrunește, n chipul acesta, maximum ie garanții, ca să asigure o electionare cât mai desăvârșită a elementelor bune. Aceasta, însă, cu o singură condiție: ca probele — scrise și orale — la care sunt supuși candidații să se desfășoare în condițiuni perfecte de seriozitate și de bună rînduială, iar notările și clasificările să se facă cu respectarea totală a spiritului de obiectivitate și dreptate, fără nici o părtinire și fără nici o influență lăturalnică, moștenite dela vechile moravuri nepotiste de sub regimul politicianismului.

Numai în felul acesta va fi servit în primul rând interesul propriu al administrației care institue concursul, dar totdeodată și interesul general, de a promova în funcțiile publice elementele cele mai capabile, chemate să formeze cu timpul cadrele conducerii administrative la un nivel cât mai ridicat și contribuind astfel la formarea elitelor în corpul funcționăresc al Statului.

Dar îndatorirea de a păstra concursului baza lui de seriozitate și de nepărtinire, mai are un temei: acela de a nu zdruncina, în rândurile candidaților și în opinia obștească, încrederea în acest instrument unic de selectare a valorilor, nevoia de a-i lăsa neștirbită autoritatea și prestigiul.

In fața rezultatelor comunicate după concurs, toată lumea să se încline ca în fața unei hotăriri justițiare, dată în ultimă instanță. Este încă un domeniu, în care trebue să restaurăm simțământul de dreptate și de bună rînduială.

Căci dacă nu vom ține seama de diligențele necesare si dacă vom administra concursurile după vechiul obicei al pământului — cu scrisorele de recomandație dela sus puși, cu temele la proba scrisă cunoscute dinainte de candidații privilegiați, cu nerespectarea secretului asupra identității candidatului prin anumite semne convenționale marcate pe plic — dacă vom continua, cu alte cuvinte, să stăruim în sistemul concursului - simulacru, va trebui să ne mulțumim a culege roadele nenorocite de până acum, ce aduseseră administrația țării pe ultima treaptă a decăderii.

Punem problema, fiindcă ea formează un capitol destul de important și de hotărîtor în lupta ce se desfășoară azi pe toate tărimurile pentru moralizarea și înobilarea aparatului gospodăresc al țării. Apoi, față de frecvența concursurilor anunțate și a celor deschise chiar în clipa de față, subiectul are, ni se pare, de partea lui, și tot interesul actualității.

RAFAEL. — Madona și Isus căruia Ioan îi oferă un sticlete

(Vezi articolul din pag. II)

PĂRINȚII UITĂ

In originala colecție de sfaturi a scriitorului american Dale Carnegie, e și următorul capitol intitulat „Părinții uită":

„Dacă ești vreodată ispitit să certi un copil, îți închipui că voi spune „să n'o faceți?". Nu, vreau numai să vă sfătuesc, ca, înainte de a-l certa să citiți rândurile scriitorului Levingston Larned, destinate micului său fiu, rânduri cari au găsit un atât de mișcător ecou, încât ele au trebuit să fie reproduse în sute de reviste și ziare, recitate la Radio și traduse în numeroase țări. Este o caldă, emoționantă și familiară confesiune adresată copilului adormit:

„Micule, ascultă-mă. Dormi, cu obrazul în mânuța ta și cu buclele blonde lipite pe fruntea ta umezită. M'am strecurat în camera ta. Vreau să-ți fac o mărturisire: adineauri pe când citeam în biurou, ziarul, m'a năpădit un val de remușcări.

Am fost puțin cam aspru azi cu tine. Azi dimineață pe când te pregăteai de școală, te-am certat pentru că te mulțumeai să treci prosopul umed pe vârful nasului; te-am certat că ghetele tale nu erau văcsuite; am țipat când ți-ai aruncat pe jos jucăriile.

In timpul micului dejun, te-am chemat iar la ordine: ai vărsat laptele, înghițeai fără să mesteci, puneai coatele pe masă, puneai prea mult unt pe pâine...

In momentul plecării, te-ai întors și agitând mâna în sus, mi-ai spus „La revedere tăticule". Și ți-am răspuns încruntând din sprincene:

„Tine-te drept".

Seara același cântec. Revenind dela lucrul meu, te-am pândit în drum. Te jucai cu bile, în genunchi, în praf; aveai ciorapii deșirați. Te-am umilit în fața camarazilor tăi, făcându-te să mergi înaintea mea până acasă. „Ciorapii costă scump, dacă ar trebui să-i plătești tu ai îngriji mai mult de ei".

Ți-aduci aminte pe urmă? Te-ai strecurat timid, cu un aer nenorocit, în biuroul meu, în timp ce eu lucram. Am ridicat ochii și te-am întrebat brusc: „Ce e?"

Tu n'ai răspuns nimic, dar într'un elan instinctiv ai alergat spre mine și ți-ai încolăcit brațele de gâtul meu, cu acea mișcătoare devoțiune pe care Dumnezeu a făcut-o să înflorească în inima ta și pe care răceala mea chiar, n'a putut s'o vestejească. Și pe urmă ai fugit, și ți-am auzit pașii tăi mici urcând scara.

Ei bine, fiul meu, atunci ziarul mi-a căzut din mâini și o teamă teribilă m'a cuprins.

Iată ce a făcut din mine mania criticelor și reproșurilor: un tată certăreț. Te pedepseam pentru că nu erai decât un copil. Nu pentru că

(Continuare în pag. 2-a)

Aniversarea M. S. Reginei Marioara a Iugoslaviei

Belgrad, 5 (Rador). — *La 9 Ianuarie se va sărbători în cercul intim al familiei regale aniversarea M. S. Reginei Mame Marioara.*

Cu acest prilej, toate ziarele publică articole foarte elogioase la adresa Reginei Mame, subliniind înaltele virtuți de iubitoare mamă și de ilustră soție ale Majestății Sale.

In această privință „Vreme" publică un articol spunând între altele: Iugoslavia, ca un singur om, urmărește cu o profundă și caldă simpatie opera căreia Regina Maria își consacră întreaga ființă. Regina Maria își găsește marea mângâiere a vieții sale crescând pe fiul ei, tânărul Rege Petru II, și în prosperitatea poporului său. Calitățile fizice și spirituale ale tânărului Rege Petru II, ca și prosperitatea Iugoslaviei, iată cele două daruri, cele mai frumoase ce se pot face Reginei Maria pentru aniversarea sa".

Iarnă grea in Anatolia

Oameni morți. — Lupii atacă satele

Istanbul, 6 (Rador). — In Anatolia domnește un frig fără precedent, însoțit de viscole cumplite. Din cauza frigului au pierit 32 de săteni.

Satele sunt, în unele ținuturi, cuprinse de panică, din cauza lupilor flămânzi, cari atacă locuințele.

CEAȚĂ DEASĂ PE MAREA NEAGRĂ

Constanța, 6 Ian.

De azi dimineață, s'a lăsat pe marea Neagră o ceață extrem de deasă, care îngreuiază navigația vapoarelor.

Agențiile din Constanța au primit comunicări că mai multe vapoare, așteptate să vină astăzi în portul nostru, vor sosi cu întârzire, de oarece ele înaintează cu mare greutate și pentru a înlătura vreo ciocnire unele vase au ancorat în larg așteptând risipirea ceții.

Vântul s'a potolit, iar dealungul litoralului românesc, în tot timpul furtunei, nu s'a înregistrat nici un accident.

TUNISIA

Controversa demografică

II

Am arătat într'un precedent articol care este teza franceză în ce privește proporția între numărul italienilor și acel al francezilor cari locuesc în Tunisia. Presa italiană contestă cifrele recensământului oficial din 1936 la care se referă francezii. Contrazicerea pe această chestiune de statistică, n'ar avea o importanță deosebită dacă s'ar ține seamă numai de diferența între cifrele oficiale franceze și cele italiene, mai ales că ambele cifre raportate la numărul total al populației indigene, (aproape 2 milioane și jumătate de locuitori) nu pot schimba datele problemei în sine. Totuși, fiindcă presa italiană pune preț pe acest argument statistic, considerând că el constitue o dovadă că cu toate măsurile de desnaționalizare pe care le-ar fi încercat autoritățile locale franceze, colectivitatea europeană, cea mai numeroasă din Tunisia, a rămas tot cea italiană, vom arăta astăzi, cu același spirit de imparțialitate cu care am arătat și teza franceză, care sunt argumentele italiene în combaterea cifrelor franceze.

In primul rând italienii tăgăduesc că la 1881, adică la data când a început protectoratul francez, s'ar fi găsit în Tunisia 10.000 italieni și 708 francezi. Ei invocă o lucrare a unui scriitor francez, intitulată: „Populația italiană în Tunisia" în care se afirmă că la acea dată erau 25.000 italieni în Tunisia și numai 300 francezi. Presa italiană recunoaște că odată instalat protectoratul francez, Franța a pus în aplicare un vast program de lucrări edilitare și de îmbunătățire agricolă pe tot cuprinsul protectoratului. Franța avea deci nevoe de brațe pentru desăvârșirea acestui program și italienii, cari se bucurau de anumite drepturi și privilegii întemeiate pe tratatele intervenite între guvernul italian și Beiul Tunisului, drepturi recunoscute prin convenția din 1896, au emigrat în număr mare în Tunisia. Franța, spune presa italiană, prefera mâna de lucru italiană grație căreia s'au putut construi orașe moderne ca Tunis, Biserta, Susa, Ferryville, s'au făcut drumuri, căi ferate, s'a creiat viticultura, s'a dat dezvoltare industriei miniere etc.

„Conaționalii noștrii — scrie presa italiană — au fost chemați în Tunisia de frații lor stabiliți în protectorat și odată ajunși ei s'au căsătorit cu italience și s'au considerat nu ca italieni în străinătate ci ca italieni în Italia". Grație acestor condițiuni — spun ziarele italiene — numărul italienilor a crescut fără încetare. La 1890 au fost 30.000, la 1901 statistica oficială arată 71.000 italieni contra 24.000 francezi, la 1926 ei ating cifra de 80.000. Așa fiind, cum se explică — spun ziarele italiene — că în 1936, adică după zece ani dela ultima statistică au crescut numai cu 14.000 locuitori, adică de la 80.000 la 94.286 iar francezii au trecut de la 71.000 la 108.068? „Trebue să credem — spune „Corriere dela Sera" — atât de prudenți în patria lor când e vorba de a-și îndeplini datoria procreării, au devenit deodată prolifici prin simplul fapt de a fi fost transplantați în Tunisia? Și că ai noștri, prin același fapt, au reacționat în sens contrariu".

Concluziunea presei italiene e că creșterea numărului populației franceze nu ar fi decât produsul politicei pe care guvernul francez prin rapoartele sale demografice din Tunisia, ar urmări-o în dauna Italiei. In vederea acestei politici ar fi fost incorporați ca francezi zece mii de maltezi născuți în Tunisia, un număr însemnat de corsicani, de algerieni și câteva mii de evrei și musulmani. Și astfel s'ar fi ajuns după părerea presei italiene care întreține polemica pe această chestiune — la cifra de 108.068 francezi în Tunisia.

In ce privește cifra populației italiene, „Corriere de la Sera", pretinde că ea se ridică azi la 127.064 suflete și că, așa fiind chiar dacă cifra populației franceze este exactă, încă italienii sunt cu 20.000 de suflete mai numeroși. Teza italiană susține că după cifrele oficiului de higienă, proporția între colectivitatea franceză și cea italiană, raportată la nașteri și decese în orașul Tunis, era constantă de 2 la 3, adică în avantajul italienilor. Aceasi constatare spun ziarele italiene, poate fi făcută și în alte centre mari tunisiene.

Acestea sunt datele și informațiile italiene în ce privește controversa demografică.

Această controversă însă nu poate pune în nici un caz, temeiul soluționărei conflictului actual întrucât, revendicările italiene față de o stare de fapt, legală și consimțită de însuși statul tunisian, nu pot fi justificate cu o diferență de câteva mii de locuitori, în plus sau în minus. De altfel, față de polemica angajată pe această chestiune, ziarul tunisian „Nalda" scria zilele trecute următoarele:

„In acest incident, Tunisia apare ca o sclavă pusă la mezat. Nu trebue să se uite că Regența își are personalitatea și autonomia ei, pe care nu le contestă nici o Putere. Ea este înzestrată cu toate prerogativele statelor organizate. Ea, a acceptat din propria ei voință, protectoratul Franței și e cea dintâi în a recunoaște avantagiile pe cari i le asigură statutul ei actual echilibrat în mod armonios și care îi garantează, îndeosebi, integritatea ei teritorială".

Comandamentele apărării naționale

Mesajul d-lui Roosevelt cuprinde prețioase considerațiuni

de R. SEIȘANU

In mesajul adresat de d. Roosevelt, președintele republicei Statelor-Unite congresului, se spune că „și o națiune puternică și unită poate fi distrusă dacă nu este gata de apărare împotriva unui atac brusc; dar și o națiune bine înarmată din punct de vedere strict militar poate fi înfrântă dacă nu este unită, sau dacă este amenințată de lupte interioare între capital și muncă".

In consecință, d. Roosevelt a făcut apel la Congres să colaboreze la întărirea forțelor armate ale republicei, la asigurarea ordinei interne „față de semnele de furtună ce ne vin de peste Ocean" și care dovedesc că „pacea nu este asigurată" și la apărarea religiei, a democrației și a bunei înțelegeri internaționale.

Ziarele americane, comentând acest mesaj președințial, cred că el a fost provocat de informațiile primite la Washington, relativ la înarmările massive europene, într'un ritm mai accelerat, la superioritatea technică a industriilor de război germane, la sporirea forțelor aeriene și navale ale puterilor principale, ca și de elementele periculoase ce le prezintă situația internațională din cauza politicei dinamice a unor state.

Fără să stăruim asupra rațiunilor de ordin politic, intern și extern, care a determinat apelul d-lui Roosevelt, reținem dintr'insul constatările întemeiate pe experință și lecțiunile istoriei, privitoare la condițiile esențiale ale siguranței și apărărei naționale. Cum astăzi, din nefericire, declarațiile de război nu se mai fac și actele de agresiune se pot produce brusc, d. Roosevelt are dreptate când atrage atenția asupra pericolelor la care s'ar expune, chiar o națiune puternică și unită, dacă nu este gata de apărare în cazul unui eventual atac bruscat; ca și o națiune bine înarmată, dacă n'ar fi unită, solidară, conștientă de îndatoririle sale și cu moralul înălțat.

De aceea, nu numai înarmările, — oricât de massive ar fi ele, — nici cantitatea impozantă a efectivelor mobilizabile — ori cât de bine încadrate și instruite ar fi ele — și nici folosința la maximum posibil a potențialului de război, pot oferi deplină siguranță națiunilor.

Factorul uman, din punctul de vedere individual, social și moral, este de o importanță covârșitoare în organizarea națiunei armate.

In războiul modern el este decisiv tocmai din cauza importanței covârșitoare ce a luat-o armamentul divers, materialul variat și mile de instrumente auxiliare ce sunt indispensabile victoriei și pe care știința le pune la dispoziția apărărei naționale. La

(Continuare în pag. 2-a)

Serbarea Bobotezei in Capitală

M. S. Regele primește Crucea după scoaterea din apă
(Vezi darea de seamă în corpul ziarului)

M. S. Regele și Marele Voevod Mihai întâmpinați de atașații militari străini la serbarea Bobotezei